

Sygn. akt II KK 199/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)
SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)
SSN Andrzej Stępka

Protokolant Ewa Oziębła

w sprawie **M. J.**

skazanego z art. 278 § 1 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 sierpnia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 11 kwietnia 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2012 r., Sąd Rejonowy w B., na posiedzeniu w trybie art. 343 k.p.k., uwzględniając wniosek prokuratora, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k., uznał oskarżonego M. J. za winnego popełnienia trzech zarzuconych mu w akcie oskarżenia czynów kwalifikowanych z art. 278 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w

zw. z art. 278 § 1 k.k. oraz z art. 234 k.k. wymierzając – zgodnie z tym wnioskiem: za czyn I – na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość stawki dziennej na 10 zł; za czyn II – na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość stawki dziennej na 10 zł; za czyn III – na podstawie art. 234 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W miejsce orzeczonych kar jednostkowych wymierzono oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej stawki na 10 zł. Nadto, w powołanym wyroku, zaliczono na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 27 stycznia 2012 roku, orzeczono obowiązek naprawienia szkody i rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 19 kwietnia 2012 roku.

Orzeczenie powyższe, w całości, na korzyść skazanego M. J. zaskarżył Prokurator Generalny. We wniesionej kasacji zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego – art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o skazanie M. J. bez przeprowadzenia rozprawy i wydaniu wyroku zgodnie z wnioskiem, pomimo, iż był on wadliwy w zakresie proponowanego wymiaru kary łącznej grzywny, w konsekwencji czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego – art. 86 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 zł, przewyższającym sumę jednostkowych kar grzywny wymierzonych za poszczególne przestępstwa objęte karą łączną tj. 100 stawek dziennych po 10 zł. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna i zawarty w niej postulat uchylecia wyroku Sądu Rejonowego w B. w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania zasługuje na uwzględnienie.

Oczywistą sprawą jest, że sąd pierwszej instancji orzekając na posiedzeniu w trybie art. 343 § 1–6 k.p.k. jest związany treścią uzgodnień pomiędzy oskarżonym i prokuratorem, poczynionych na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. i nie może wydać innego wyroku niż skazujący i orzec innej kary lub środka karnego od uzgodnionych przez strony. Rozpoznając zaś wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środka karnego bez przeprowadzenia rozprawy, Sąd nie może się uchylić od zbadania sprawy zarówno pod kątem ustaleń faktycznych i zawinienia, a także zastosowanych przepisów prawa materialnego i w sytuacji dostrzeżenia jakichkolwiek wad propozycji oskarżyciela publicznego, nie tylko nie może wniosku takiego uwzględnić, ale zobligowany jest treścią art. 343 § 7 k.p.k. skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych, chyba że w toku posiedzenia prokurator za zgodą oskarżonego dokona modyfikacji wniosku w kierunku przez sąd postulowanym.

Nie ulega wątpliwości, że umieszczony przez prokuratora w akcie oskarżenia, uzgodniony z oskarżonym (k. 35–36), wniosek o wydanie wyroku skazującego sugerował wymierzenie M. J. obok kary pozbawienia wolności kary łącznej grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przy jednoczesnym ustaleniu wysokości każdej stawki na kwotę 10 zł. Wniosek w tej właśnie postaci został zaakceptowany przez Sąd *meriti*. Rzecz jednak w tym, że zgodnie z art. 86 § 1 k.k. karę łączną orzeka się od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, co w tym wypadku oznaczało możliwość określenia kary łącznej grzywny (przy zastosowaniu zasady kumulacji) w rozmiarze do 100 stawek dziennych, podczas gdy zaproponowana we wniosku kara łączna grzywny bez wątpienia dopuszczalną, górną granicę przekraczała. Tej oczywistej wady wniosku, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k., stanowiącej obrazę powołanego wyżej przepisu prawa materialnego, nie zauważył orzekający w niniejszej sprawie Sąd.

Prawidłowo procedując Sąd Rejonowy powinien był złożonego wniosku prokuratora nie uwzględnić i skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.), chyba że doszłoby do zmiany tego wniosku – za

zgodą oskarżonego – w taki sposób, aby był on zgodny z obowiązującymi przepisami prawa. Przypomnieć zatem jedynie wypada, że przepis art. 335 § 1 k.p.k. nie pozwala na formułowanie wniosków co do kar, poza granicami wynikającymi z prawa karnego materialnego, a jeśli wniosek prokuratora złożony w tym trybie nie czyni temu zadość, to sąd nie może go uwzględnić, albowiem nie może w konsekwencji akceptować wyroku, którego treść byłaby niezgodna z prawem. Jeżeli zatem nie dojdzie do modyfikacji złożonego wniosku w kierunku dostosowania jego zgodności z prawem, to sąd winien skierować sprawę do rozpoznania na rozprawie, jak stanowi o tym przepis art. 343 § 7 k.p.k. (wyrok SN z 19 kwietnia 2013 r., V KK 17/13, Lex nr 1313140).

W przedmiotowej sprawie tak jednak się nie stało, a skoro do oczywistej i rażącej obrazy prawa, mającej istotny wpływ na treść orzeczenia doszło, to wniesioną przez Prokuratora Generalnego kasację należało uwzględnić.

Procedując ponownie Sąd Rejonowy władny będzie rozpoznać wniosek prokuratora na posiedzeniu w trybie art. 343 k.p.k., bowiem nadal istnieje w sprawie wniosek o skazanie oskarżonego bez rozprawy, ale jego uwzględnienie uzależnione jest od zmodyfikowania przez prokuratora w uzgodnieniu z oskarżonym treści wniosku w taki sposób, aby odpowiadał on wymogom prawa materialnego. W wypadku braku takiej modyfikacji sprawa będzie podlegała rozpoznaniu na zasadach ogólnych.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.